

Alblasserdam, 25 november 2016.

Aan de gemeenteraad van ons dorp.

Betreft: huisvesting van asielgerechtigde vluchtelingen.

Geachte dames en heren.

Via Alblasserdams Nieuws hebben wij uw beraadslagingen gelezen over de door het rijk opgelegde verplichting om sociale huurwoningen bij het opnieuw voor verhuur beschikbaar komen met voorrang toe te wijzen aan asielgerechtigde vluchtelingen.

Mijn vrouw en ik, twee bejaarde mensen, hebben al enige jaren economische asielzoekers naast ons wonen. Zij kregen destijds, naar eigen zeggen, een verblijfsvergunning om humanitaire redenen.

Onze burens leven in hun eigen wereld, spreken hun eigen taal, hebben geen behoefte om in te burgeren, hebben hun eigen veelvuldige sociale contacten met landgenoten en gebruiken voor het bereiden van hun maaltijden veelvuldig knoflook en andere voor ons zeer onwelriekende kruiden uit Oezbekistan en Armenië.

Hoewel zij nooit ook maar één cent premie betaald hebben, genieten zij toch van een A.O.W pensioen zorgtoeslag, huurtoeslag en soms bijzondere sociale bijstand voor een of ander duurzaam gebruiksgoed. Ze zitten er qua woninginrichting netjes bij. Het zijn aardige mensen, daar gaat het niet om.

Maar zij hebben ook hun eigen wooncultuur en hebben in hun vorige woonsituatie nooit enige rekening hoeven te houden met omringende burens, die een redelijk woongenot op prijs stellen en die 's zomers niet de hele dag uit een openstaande balkondeur jengelmuziek of t.v. geluiden willen horen. Zij hadden daar geen burens in de verre omtrek.

Wat ons betreft gebiedt de eerlijkheid te zeggen dat wij liever Nederlandse burens naast ons zouden hebben gehad, want wij zijn door onze buitenlandse burens min of meer in een isolement terecht gekomen. Het is moeilijk omgaan met burens, die een uitermate beperkte Nederlandse woordenschat hebben. Ik wil nu niet direct zeggen dat wij het een ramp vinden, maar wij ervaren het, laat ik het maar zo formuleren, als een minder prettige aangelegenheid op onze oude dag. Je hebt het maar te accepteren en je kunt niet verhuizen, want je hebt geen punten gespaard enz. nog afgezien van de rompslomp en de niet geringe kosten.

Omtrent die inplaatsing naast ons is er met ons geen enkel contact geweest. Ook niet met de burens aan de andere zijde. Dat overkomt je dan gewoon. En dan ervaar je dat je opeens met buitenlandse burens wordt opgezaald, waar allerlei hulpverleners in- en uitlopen en ons aan ons lot overlaten, alsof je er niks mee te maken hebt.

Als u qua uw verantwoordelijkheid als gemeentebestuurders prijs stelt en het in het dorpsbelang vindt dat asielgerechtigde vluchtelingen inburgeren en deel gaan uitmaken van onze lokale samenleving, is het op zijn minst van belang om naast wonende burens daarbij te betrekken om medewerking te verkrijgen en zo nodig een oogje in het zeil te houden als iets uit de hand dreigt te lopen qua wijze van bewoning.

Dat Woonkracht 10 in de hoogbouwappartementen weer huismeesters tewerk wil stellen, heeft weinig of niets met asielgerechtigde vluchtelingen te maken, maar meer met bejaarden met lichamelijke beperkingen, die zelf hun afval niet meer kunnen afvoeren en zo. Huismeesters kunnen qua aard en karakter "mensen-mens" zijn, maar dan hoeft u nog niet de geschiktheid te hebben om problemen met burens en asielzoekers op een bevredigende manier te kunnen oplossen.

De kosten van huismeesters kunnen doorberekend worden bij de servicekosten en bij de huurders in rekening worden gebracht. Dat is een aangelegenheid van Woonkracht 10 en daar heeft de gemeente niets mee te maken, omdat er geen verband ligt met asielgerechtigden.

Ook mag u niet uit het oog verliezen dat jonge mensen, die een of ander samenlevingsverband willen aangaan, met lede ogen aanzien dat "buitenlanders" steeds maar voorrang krijgen en dat zij weinig kans maken op het huren van een sociale huurwoning. Er zijn tamelijk wat jonge mensen, die geen huis kunnen kopen omdat zij flexwerkers zijn en daardoor een te groot risico zijn voor de hypotheekmarkt. Het is anno 2016 vrijwel niet meer mogelijk om ergens een vaste aanstelling te krijgen. Zelfs gemeenten huren nogal eens medewerkers in via een of ander uitzendbureau, ook al kost dat meer dan iemand een vaste aanstelling geven.

Misschien wilt u eens van gedachten wisselen of het al dan niet aanbeveling verdient een maatschappelijk werkende in dienst te nemen, die de nieuwe geen Nederlands sprekende huurders gaat begeleiden en ook contact opneemt en onderhoudt met de naaste burens, die er het meest mee te maken hebben en/of het er het meest last van hebben.

Dat is geen taak voor Woonkracht 10. Dat is een gemeentelijke verantwoordelijkheid omdat u (in opdracht van het rijk) die woonverplichting heeft opgelegd aan Woonkracht 10. Het is al mooi dat dat bedrijf meewerkt en dan kun je ze ook nog niet met extra kosten opzadelen.

Wellicht kunt u ook eens bekijken of u mogelijkheden ziet of kunt scheppen om de gezinshoofden te werk te stellen bij de plantsoendienst of gemeentewerken, zodat zij in de kosten van levensonderhoud van hun gezin zelf kunnen voorzien en niet volledig ten laste van de belastingbetalers komen. Er is nog genoeg werk te doen aan de groenvoorziening, waar Drechtswerk niet aan toe komt. Ik denk dat dit heel wat agressie van autochtonen zou kunnen wegnemen en de club van Wilders de wind uit de zeilen zou nemen, zeker omdat velen de aanstaande kamerverkiezingen met grote zorg tegemoet zien.

Samenvattend:

1. Overweeg het aanstellen van een maatschappelijk werkende met als taak het begeleiden van de in ons dorp wonende asielgerechtigde vluchtelingen en als intermediair tussen gemeente en Woonkracht 10.
2. Overweeg om de gezinshoofden en alleenstaande volwassenen tewerk te stellen bij de plantsoendienst of gemeentewerken. Het is slecht voor hun gezinssituatie om deze mensen tot hun dood toe op kosten van onze gemeenschap te laten leven en het neemt veel ergernis uit het dorp weg als deze mensen arbeid verrichten voor de kost. Dat moet toch eigenlijk vanzelfsprekend zijn?
3. Het spreiden van de asielgerechtigden binnen het sociale woningbestand bevordert niet de zo gewenste inburgering als naast wonenden daarbij niet worden betrokken.

Met dank voor uw aandacht en u veel sterkte wensend bij de huisvesting en opvang van asielgerechtigden in ons dorp. Uit de discussie hebben mijn vrouw en ik wel bemerkt dat het er over

praten en een mening hebben en verkondigen in een select gezelschap, al dan niet voor de Bühne,
een heel ander verhaal is dan er klem naast te wonen.

Hoogachtend,

A handwritten signature in blue ink, appearing to read 'Klaarum'.

les en Lenie Hagestein

P.de Hoochplaats 40 2951 SE.